

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ Η ΕΞΕΛΙΞΗ;

ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ (Η ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ ΕΝΟΣ ΜΥΘΟΥ)

Μέρος 2^ο – Ιστορική Αναφορά

Η ιδέα ότι η θεωρία της εξέλιξης είναι εντελώς λανθασμένη κάνει πολλούς ανθρώπους να αισθάνονται άβολα, όταν μάλιστα τόσοι καλά μορφωμένοι άνθρωποι και αξιοσέβαστες οργανώσεις (ακόμα και θρησκευτικές) φαίνεται να την υποστηρίζουν. Πως είναι δυνατόν όλοι αυτοί να κάνουν λάθος ;

Οι περισσότεροι άνθρωποι διδάσκονται στο σχολείο τους η ακούν από τα μέσα ενημέρωσης ότι η θεωρία της εξέλιξης είναι ένα επιστημονικό δεδομένο που εξηγεί την προέλευση του σύμπαντος και της ζωής. Δεν τους δίνεται η δυνατότητα να ενημερωθούν για τα αξεπέραστα προβλήματα αυτής της θεωρίας και ότι η σημερινή επιστήμη δεν την παραδέχεται πλέον. Επίσης ξεχνούν τότε αυτή η θεωρία προτάθηκε και δεν γνωρίζουν ότι ακόμα και ο ιδρυτής της είχε εκφράσει σκεπτικισμό για την ορθότητά της.

Για τους ανωτέρω λόγους θεωρούμε ότι είναι χρήσιμο να κάνουμε μία σύντομη ιστορική αναφορά ώστε να καταλάβουμε καλύτερα το φιλοσοφικό και επιστημονικό περιβάλλον της εποχής εκείνης.

Κατά την διάρκεια του αιώνα των ανακαλύψεων που άρχισε τον 15^ο αιώνα νέα πεδία γνώσεως άρχισαν να εξερευνούνται. Η ανακάλυψη των λαών και των πολιτισμών του Νέου Κόσμου, Αφρικής, και Νοτίου Ασίας εισήγαγαν επαναστατικές ιδέες για τον ανθρώπινο πολιτισμό και την βιολογική ιστορία. Με τον Γαλλικό διαφωτισμό επίσης του 18^{ου} αιώνα η ιδέα της αναπτύξεως του ανθρώπινου πολιτισμού από αρχέγονα στάδια άρχισε να διαμορφώνεται. Αυτές οι ανθρωπολογικές-φιλοσοφικές απόψεις ήρθαν σε σύγκρουση με την Βιβλική αλήθεια για την δημιουργία και άρχισαν να στρέφουν τον άνθρωπο μακριά από τον Θεό. **«Και ότε εκίνησαν από της ανατολής, εύρον πεδιάδα εν τη γη Σενναάρ και κατώκησαν εκεί. Και είπεν ο εις προς τον άλλον, Ελθετε, ας κάμωμεν πλίνθους, και ας ψήσωμεν αυτούς εν πυρί...Και είπον έλθετε ας οικοδομήσωμεν εις εαυτούς πόλιν και πύργον, του οποίου η κορυφή να φθάνη έως του ουρανού, και ας αποκτήσωμεν εις εαυτούς όνομα..»** (Γένεσις 11:2-4).

Σημαντική συμμετοχή σε αυτή την μεταστροφή έπαιξε ο Κάρολος Δαρβίνος (1809-1882) και το βιβλίο του: «Επί της προέλευσης των ειδών διά της φυσικής επιλογής», που εκδόθηκε το 1859.

Ηδη από την νεαρή του ηλικία ο Δαρβίνος ενδιαφερόταν για την φύση και για τον λόγο αυτό σε ηλικία 16 ετών γράφτηκε στο Κολλέγιο του Χριστού στο Cambridge για να γίνει κληρικός, επειδή οι περισσότεροι φυσιοδίφες της εποχής του ήσαν κληρικοί. Το 1831 έλαβε το δίπλωμα της Θεολογίας και ο σεβασμιώτατος John Henslow, καθηγητής της βοτανικής τον σύστησε στον καπετάνιο Robert Fitzroy για να τον συμπεριλάβει στην ομάδα που θα χαρτογραφούσε τις ακτές της Νοτίου Αμερικής. Ο Δαρβίνος ήταν 22 ετών όταν απέπλευσε από την Αγγλία τον Δεκέμβριο του 1831. Ενώ το πλήρωμα χαρτογραφούσε την περιοχή ο Δαρβίνος παρατηρούσε τις ιδιορρυθμίες της Νότιααμερικανικής φύσης και εντυπωσιάσθηκε από την γεωγραφική κατανομή των ειδών. Στα νησιά Galapagos συνάντησε διάφορους τύπους πουλιών και χελωνών που ενώ έμοιαζαν μεταξύ τους

παρουσίαζαν εμφανείς προσαρμογές στο ιδιαίτερο περιβάλλον τους. Αυτό ήταν πολύ σημαντικό επειδή πολλοί φυσιοδίφες της εποχής εκείνης δίδασκαν ότι οι ζώντες οργανισμοί ποτέ δεν αλλάζουν. Στο μυαλό λοιπόν του Δαρβίνου οι προσαρμοστικές αυτές αλλαγές κατεγράφησαν σαν ενδείξεις εξέλιξης από κατώτερα είδη. Επίσης πολλοί δίδασκαν ότι τα είδη δεν μεταναστεύουν. Οι βίσωνες ευρίσκονται μόνον στη Βόρεια Αμερική, οι αντιλόπες στην Αφρική και τα λάμας στην Νότιο Αμερική. Για τον Δαρβίνο λοιπόν η παρατήρηση της μετανάστευσης συνέτεινε στο να διαμορφώσει την θεωρία της προέλευσης των ειδών δια της φυσικής επιλογής. Περί το 1840 ο Δαρβίνος είχε αναπτύξει τις κυριώτερες θέσεις της θεωρίας του κατά την οποία οι μικρές αλλαγές που παρουσιάζει ένα είδος σαν προσαρμογή στο περιβάλλον του στην διάρκεια «απίστευτα μεγάλων» χρονικών διαστημάτων, κληρονομούμενες, προκάλεσαν την εξέλιξη του ενός είδους από το άλλο. Έτσι κατά τον Δαρβίνο η τεράστια ποικιλία που βλέπουμε σήμερα στη φύση προήλθε από ένα μονοκύτταρο οργανισμό, και αυτός προήλθε από την τυχαία συνένωση οργανικών μορίων, που και αυτά προήλθαν από την τυχαία συνένωση ανόργανων μορίων μέσα σε μία αρχέγονη σούπα!

Ο Δαρβίνος πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του σε μία ημιανάπηρη κατάσταση της οποίας την αιτία, οργανική η ψυχολογική, δεν γνωρίζουμε μέχρι σήμερα. Είχε ενδοιασμούς κι επιφυλάξεις για την θεωρία του και στα γραπτά του υπάρχουν γραμμές άμυνας σε περίπτωση που τελικά η θεωρία του αποδεικνύετο λανθασμένη. «Πολλές φορές αναρωτήθηκα μήπως τελικά αφιέρωσα την ζωή μου σε μία φαντασία. Είμαι έτοιμος να φωνάξω με απελπισία για την τύφλωση και την προκατάληψή μου» (“From ape to man” σελ. 23 – Wendt, Herbert NY 1972).

Πόσο μεγάλη διαφορά από τον Απόστολο Παύλο, ο οποίος στο τέλος της διακονίας του μπορούσε να κοιτάξει πίσω και με χαρά και ειρήνη να πεί: **«Τον αγώνα τον καλόν ηγωνίσθη, τον δρόμο ετελείωσα, την πίστιν διετήρησα. Του λοιπού μένει εις εμέ ο της δικαιοσύνης στέφανος, τον οποίον ο Κύριος θέλει μοι αποδώσει εν εκείνη τη ημέρα, ο δίκαιος κριτής»** (Β' Τιμόθεον 4:7-8).

Αλέκος Περάκης

Πηγή: Εφημερίδα «Χριστιανισμός», φύλλο Σεπτεμβρίου 1998